De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Zestien

Het tweede wee — deel drie

Jeff Pippenger
2026-06-18

De logica van Jones

De logica van Jones dat de eerste engel van Openbaring veertien niet van de twee daaropvolgende engelen kan worden gescheiden, is rotsvast. Zijn aanwijzing van de structurele samenhang van die drie engelen met de bazuinengelen is volkomen waterdicht. Zijn nadruk lag ongetwijfeld op de drie engelen van Openbaring veertien, maar de logica om hen als „onafscheidelijk" toe te passen, is evenzeer geldig voor alle engelen die aan hen voorafgingen.

Omdat hij zich richtte op de drie engelen van Openbaring veertien, voerde hij zijn eigen logica niet tot haar uiterste conclusie door. Uiteindelijk hield de logica die hij gebruikte om de vijfde, zesde en zevende wee-bazuinen met de drie engelen van Openbaring veertien te verbinden, ook in dat de lijn van de bazuinen helemaal werd teruggevoerd tot de eerste van de zeven bazuinengelen.

> En ik zag de zeven engelen die vóór God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. … En de zeven engelen die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om te bazuinen. Openbaring 8:2, 6.

De reeks van engelen begint met de „zeven" bazuinengelen, en de lijn van engelen in Openbaring loopt vanaf de eerste bazuin helemaal door tot aan de waarschuwing van de derde engel betreffende het merkteken van het beest. Jones heeft gelijk wanneer hij een onderscheid aanbrengt tussen de eerste vier bazuinen en de laatste drie wee-bazuinen, want die profetische structuur van „vier en drie" wordt ook aangetroffen in de gemeenten en de zegels. Doordat dit in het boek Openbaring op drie getuigen is gevestigd, wordt aan hen die ervoor kiezen te zien duidelijk dat zeven als symbool ook vier als symbool en drie als symbool in zich bevat.

Een goddelijke verbinding

Wat wij in het recente verleden hebben vastgesteld, is dat de eerste en tweede engel van Openbaring veertien bekrachtigd worden door een tijdprofetie van de islam van de eerste en tweede wee, en dat de bekrachtiging van de derde engel tot stand wordt gebracht door de vervulling van het derde wee op 11 september. Wat Jones' toepassing aan het licht brengt, (hoewel hij mijn punt niet naar voren bracht) is dat elke engel, vanaf de eerste bazuinengel van Openbaring acht tot aan de bazuin van het derde wee van Openbaring elf, onlosmakelijk verbonden is met de drie engelen van Openbaring veertien. Zij zijn symbolen binnen dezelfde profetische lijn. Zij moeten als zodanig worden onderkend om de verschillende rollen te begrijpen die elk van de engelen vertegenwoordigt. Zoals dus de zeven gemeenten, zegels en bazuinen het getal zeven vertegenwoordigen, en tevens binnen de overkoepelende symboliek van de zeven (gemeenten,

zegels en bazuinen) ook het symbool van vier en drie; zo moet de lijn van engelen, vanaf de eerste van de zeven bazuinengelen tot helemaal aan de derde engel, als een geheel worden beschouwd. Dit duidt op een lijn van elf engelen.

De drie engelen van Openbaring veertien vertegenwoordigen de waarschuwingsboodschap van de Millerieten, die de opening van het oordeel aankondigde, en daarna de waarschuwingsboodschap van de honderd vierenveertigduizend, die de afsluiting van het oordeel aankondigt.

De zeven bazuinen vertegenwoordigen machten die God in Zijn voorzienigheid heeft aangewend om oordeel te brengen over volken die de aanbidding van de zon oplegden.

De eerste vier bazuinen duiden op de geleidelijke ondergang van het West-Romeinse Rijk tegen het jaar 476.

De vijfde en zesde duiden op de ondergang van Oost-Rome van 1449 tot 1453.

De laatste drie bazuinen vertegenwoordigen de islam van de drie weeën.

De engel in Openbaring tien is Christus, die neerdaalt om de beweging in het begin kracht te verlenen, en Hij daalt opnieuw neer in Openbaring achttien, om de beweging aan het einde kracht te verlenen.

De zevende bazuin begon te klinken op 22 oktober 1844 bij de aanvang van het oordeel, dat de antitypische Grote Verzoendag is. De jubelbazuin moest worden geblazen op de Grote Verzoendag. Derhalve klinken er bij het oordeel twee bazuinen: de jubelbazuin en de zevende bazuin.

> Dan zult gij op de tiende dag van de zevende maand de bazuin van het jubeljaar doen klinken; op de Verzoendag zult gij de bazuin laten klinken door heel uw land. En gij zult het vijftigste jaar heiligen en in het ganse land vrijheid uitroepen voor al zijn inwoners; het zal u een jubeljaar zijn, en ieder zal terugkeren tot zijn eigendom, en ieder zal terugkeren tot zijn geslacht. Dat vijftigste jaar zal u een jubeljaar zijn; gij zult niet zaaien, noch oogsten wat daarin vanzelf opschiet, noch de druiven inzamelen van uw ongesnoeide wijnstok. Leviticus 25:9–11.

De context die de verstrooiing van Israël gedurende „zeven tijden”, vermeld in het onmiddellijk daaropvolgende hoofdstuk van Leviticus, identificeert, wordt uiteengezet in de verzen die leiden tot de instructie om op de Verzoendag de jubeljaarbazuin te laten klinken.

> Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, dan zal het land een sabbat voor de HEERE houden. Zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren zult gij uw wijngaard snoeien en de opbrengst daarvan inzamelen; maar in het zevende jaar zal er voor het land een sabbat der rust zijn, een sabbat voor de HEERE; uw akker zult gij niet bezaaien, en uw wijngaard zult gij niet snoeien. Wat van uw oogst vanzelf opkomt, zult gij niet maaien, en de druiven van uw ongesnoeide wijnstok zult gij niet inzamelen; want het is een jaar van rust voor het land. En de sabbat van het land zal u tot spijze zijn: voor u, en voor uw dienstknecht, en voor uw dienstmaagd, en voor uw dagloner, en voor uw vreemdeling die bij u verkeert, en voor uw vee, en voor het gedierte dat in uw land is, zal al zijn opbrengst tot

> spijze zijn. En gij zult voor uzelf zeven sabbatten van jaren tellen, zevenmaal zeven jaren; en de tijd van de zeven sabbatten van jaren zal voor u negenenveertig jaren zijn. Leviticus 25:2–8.

Toen Miller in hoofdstuk zesentwintig het oordeel over Israël onderkende wegens het schenden van de sabbatsrust van het land, paste hij het beginsel toe dat een dag een jaar voorstelt en ontdekte hij dat een jaar driehonderdzestig dagen telt, en dat zevenmaal driehonderdzestig tweeduizend vijfhonderdtwintig jaren van straf waren wegens het verbreken van het verbond. Het was de eerste profetische waarheid die hij ontdekte. Het is het fundament van de waarheden die het fundament vormden dat Christus legde door het werk van Miller. De Jubeljaarbazuin is een aankondiging van verlossing en vrijheid.

De zevende bazuin is de islam van het derde wee.

> Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal het geheimenis van God voleindigd worden, zoals Hij aan zijn dienstknechten, de profeten, heeft verkondigd. Openbaring 10:7.

De zevende bazuin van de islam is een uitwendige profetische waarheid, en de Jubelbazu in is de inwendige profetische waarheid van rechtvaardiging door het geloof—bevrijding van de zonde, hetgeen volgens zuster White de derde engel in waarheid is. In de periode waarin de zevende bazuin klinkt, zal het geheimenis van Christus in u, de hoop der heerlijkheid, worden voleindigd wanneer Christus Zijn goddelijkheid verenigt met de menselijkheid van de honderd vierenveertigduizend. Degenen die dan het zegel van God ontvangen, zullen een waarschuwingsboodschap verkondigen als met bazuingeschal, voorgesteld als de derde wee en tevens als de waarschuwing van de derde engel. De derde wee bekrachtigt de boodschap van de derde engel wanneer de engel, die niemand minder is dan Jezus Christus, neerdaalt met een boodschap in Zijn hand.

Wanneer wij vaststellen dat het een tijdsprofetie van de eerste en tweede wee was die de boodschap van de eerste engel bekrachtigde, en een profetie van de derde wee die de boodschap van de derde engel bekrachtigt, dan duiden wij de bazuinen aan als ‘oordelen die over Rome werden gebracht als antwoord op de handhaving van de zondag’. Die voorzienige oordelen, in het bijzonder de laatste drie wee-bazuinen, stemmen overeen met en lopen parallel aan de waarschuwingsboodschap van de drie engelen van Openbaring veertien. Twee weeën en twee engelen in de Milleritische geschiedenis, en de derde wee en de derde engel in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. In de beginperiode van de eerste en tweede engel werd de boodschap van de opening van het oordeel bekrachtigd door een vervulling van de islam van de eerste en tweede weeën. In de eindgeschiedenis van de derde engel werd de boodschap die de sluiting van het oordeel aankondigde bekrachtigd door een vervulling van de islam van de derde wee.

De bekrachtiging aan het begin en aan het einde werd voorgesteld door de engel van Openbaring tien en achttien, „die niemand minder was dan Jezus Christus.” De uitwendige boodschap van de islam en de inwendige boodschap van het oordeel vormen de uitwendige bazuin van de derde wee, en de inwendige boodschap van het oordeel is de bazuin van de derde engel. De uitwendige bazuin

van de islam is de profetie van tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar, en de inwendige bazuin van de derde engel is de drieduizenddriehonderd jaar. Beide kwamen en klonken bij de aanvang van het oordeel over de doden, en beide kwamen opnieuw bij de aanvang van het oordeel over de levenden.

De engel van Openbaring tien daalde neer op 11 augustus 1840 ter vervulling van de profetie aangaande de islam, en daardoor typeerde de engel de nederdaling van de engel van Openbaring achttien met een vervulling van een profetie aangaande de islam. Gods oordeel over de opstand van de zondagswet in 321, en vervolgens opnieuw in 538, wordt voorgesteld door de eerste zes bazuinen, en Zijn oordeel over de spoedig komende opstand van de zondagswet wordt voorgesteld door de zevende bazuin, die het derde wee is en tevens de derde engel. De waarschuwingsboodschap van het begin van het oordeel op 22 oktober 1844 en de waarschuwingsboodschap van het oordeel over de levenden op 9/11 werden beide bekrachtigd door de zevende engel in de reeks die Jones uiteenzette. Zes bazuinengelen in de hoofdstukken acht en negen, daarna daalt in hoofdstuk tien de engel neer die niemand minder is dan Jezus Christus. Hij is de zevende in de reeks van engelen, op wie in hoofdstuk elf het derde wee volgt, dat de zevende bazuin is die in 1844 begon te klinken, maar in de reeks van engelen de achtste is die leidt tot de negende, tiende en elfde engel in Openbaring veertien.

De boodschap van de derde engel kan niet worden losgemaakt van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, maar evenmin kan zij worden gescheiden van de zeven bazuinen van Gods oordeel over de afval. De eerste vier oordeelsbazuinen in het achtste hoofdstuk van Openbaring duiden op de voortschrijdende ondergang van het West-Romeinse Rijk na Constantijns eerste zondagswet in 321, en namen hun aanvang bij zijn verdeling van het rijk in oost en west in 330.

> „Wanneer onze natie in haar wetgevende raden wetten zal uitvaardigen om de gewetens van mensen te binden ten aanzien van hun godsdienstige voorrechten, door de zondagsviering af te dwingen en onderdrukkende macht aan te wenden tegen hen die de sabbat van de zevende dag onderhouden, zal de wet van God voor alle praktische doeleinden in ons land buiten werking worden gesteld; en op nationale afval zal nationale ondergang volgen.” Review and Herald, 18 december 1888.

Het beginsel dat nationale afval nationale ondergang teweegbrengt, werd over Constantijns natie gebracht, te beginnen met de eerste vier bazuinen, die West-Rome in 476 tot zijn einde brachten. Oost-Rome kwam tot zijn einde in 1453, hoewel het profetisch zijn nationale soevereiniteit reeds op 27 juli 1449 had verloren. Anders dan Babylon, dat in één nacht werd omvergeworpen, werd Rome, zowel het westelijke als het oostelijke, geleidelijk tot zijn einde gebracht. De ondergang van West-Rome onder de eerste vier bazuinen tegen 476 vertegenwoordigt de ondergang van de Verenigde Staten onder vier bazuinen, wat op één niveau de vier generaties van de Verenigde Staten voorstelt die in 1798 begonnen en eindigen bij de zondagswet. Die vier generaties lopen parallel met de vier generaties van het adventisme, die parallel lopen met de eerste vier gemeenten van Openbaring twee, en met de vier toenemende gruwelen van Ezechiël hoofdstuk acht en de vier golven van sprinkhanen in het boek Joël.

> Want aldus zegt de Heere HEERE: Hoeveel te meer wanneer Ik mijn vier zware oordelen over Jeruzalem zend: het zwaard, en de honger, en het boze gedierte, en de pestilentie, om daaruit mens en dier uit te roeien? Ezechiël 14:21.

De vijfde en zesde bazuinen brachten Oost-Rome ten val, en Oost-Rome vertegenwoordigt in profetische verhouding tot West-Rome de staat. West-Rome vertegenwoordigt de kerk. West-Rome vertegenwoordigt ook de Verenigde Staten, die het eerst worden overwonnen, zoals West-Rome.

> „Wanneer Amerika, het land van godsdienstvrijheid, zich met het pausdom zal verenigen om het geweten te dwingen en mensen te verplichten de valse sabbat te eren, zullen de volken van alle landen op de aardbol ertoe gebracht worden haar voorbeeld te volgen.” Testimonies, deel 6, 18.

De eerste vier bazuinen vertegenwoordigen de vier generaties van de Amerikaanse geschiedenis, en wanneer de Verenigde Staten vallen, is het heerlijke land van vers eenenveertig van Daniël elf zojuist gevallen, en het volgende obstakel is Egypte, een symbool van de overige naties van de wereld. De Verenigde Naties, die de tien koningen zijn, stemmen er dan mee in hun zevende koninkrijk aan het pausdom te geven, voor ‘een korte tijd—één uur’, in Openbaring zeventien. Dit vindt plaats op Herodes’ verjaardagsfeest, wanneer hij de helft van zijn koninkrijk toezegt. Op Herodes’ verjaardagsfeest verschijnt in dat uur het schrift op het pleister van de wand, en Belsazar wordt gedood. Dat uur breekt aan bij de zondagswet en duurt voort tot het einde van de menselijke genadetijd. Het zevende koninkrijk wordt veroverd, zoals getypeerd door de verwoesting van de muren van Constantinopel, die in 1453 vielen. Vanaf de zondagswet in de Verenigde Staten, zoals getypeerd door 1449, tot aan de val van Constantinopel in 1453 zijn het vier symbolische jaren. Het pausdom ontving zijn dodelijke wond in 1798.

In Daniël elf vers veertig viel het pausdom in 1798, ten tijde van het einde. Daarna viel de koning van het zuiden in 1989, ten tijde van het einde. De Verenigde Staten vallen in vers eenenveertig en Egypte valt in vers tweeënveertig, en het pausdom komt in vers vijfenveertig tot zijn tweede en definitieve val.

> “Uit de opkomst en ondergang van volken, zoals duidelijk uiteengezet in de boeken Daniël en de Openbaring, moeten wij leren hoe waardeloos louter uiterlijke en wereldse heerlijkheid is. Babylon, met al zijn macht en pracht, zoals onze wereld sindsdien nooit meer heeft aanschouwd,—macht en pracht die het volk van die tijd zo bestendig en duurzaam voorkwamen,—hoe volkomen is het verdwenen! Als ‘de bloem van het gras’ is het vergaan. Jakobus 1:10. Zo verging het Medo-Perzische rijk, en de rijken van Griekenland en Rome. En zo vergaat alles wat God niet tot grondslag heeft. Alleen datgene wat met Zijn voornemen verbonden is en Zijn karakter tot uitdrukking brengt, kan standhouden. Zijn beginselen zijn de enige standvastige dingen die onze wereld kent.” Profeten en Koningen, 548.

De val van de Verenigde Staten (de valse profeet) in vers eenenveertig werd voorafgebeeld door 1449, en de val van Egypte (de draak) in vers tweeënveertig werd voorafgebeeld door 1453, en het pausdom (het beest) komt tot zijn einde zonder dat er iemand is om het te helpen, zoals

voorafgebeeld door 1798. De valse profeet en de draak worden ten val gebracht door bazuinmachten, en het beest wordt ten val gebracht door een draakmacht.

Het getal vier is een symbool van de ontbinding van een koninkrijk. Het rijk van Alexander viel uiteen in vier koninkrijken, en Egypte ging ten onder in de Rode Zee in het vierde geslacht, en Israël buigt zich neer voor de zon in de vierde gruwel van Ezechiël acht. De vier generaties van een protestantisme en Republikeinen in het beest van de aarde begonnen in 1798 en eindigen voor beide horens bij de spoedig komende zondagswet. Ezechiëls vier zware oordelen over Jeruzalem beelden vier oordelen over de Verenigde Staten uit, en die vier oordelen over het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie zijn een type van de vier jaren van 1449 tot 1453, wanneer het zevende koninkrijk van de Bijbelprofetie ermee instemt de helft van hun koninkrijk aan het pausdom te geven in een verhouding van kerk en staat waarover de hoer van Tyrus heerst.

De vier jaren van 1449 tot 1453 vertegenwoordigen de ondergang van het zevende koninkrijk bij de zondagswet, en zij vertegenwoordigen ook de periode van de ondergang van het achtste koninkrijk vanaf de zondagswet tot aan het sluiten van de genadetijd. De verovering van Egypte, dat de wereld is en ook de draak die aan het pausdom wordt gegeven, is een fractal aan het begin van de periode die door de vier jaren van 1449 tot 1453 wordt gesymboliseerd. Dit duidt op de val van Constantinopel bij de zondagswet, en vervolgens opnieuw wanneer Michaël opstaat. Wanneer Michaël opstaat, worden de vier engelen volgens de inspiratie volledig losgelaten.

> „Ik zag dat de vier engelen de vier winden zouden tegenhouden totdat Jezus' werk in het heiligdom voltooid was, en daarna zullen de zeven laatste plagen komen." Early Writings, 36.

Vier delen van Alexanders koninkrijk, vier bazuinen over West-Rome, vier winden losgelaten op Oost-Rome, vier zware oordelen over Jeruzalem, vier winden losgelaten wanneer het pausdom tot zijn einde komt en er geen helper is. Met deze profetische symbolen voor ogen zullen wij het tweede wee beschouwen in de context van de toepassing ervan bij de spoedig komende zondagswet.

Het Concilie van Florence

In 1439 ondertekenden vertegenwoordigers van de Oosters-Orthodoxe Kerk (onder leiding van de Byzantijnse keizer Johannes VIII Palaiologos en de patriarch van Constantinopel) op het Concilie van Florence (ook wel de Unie van Florence genoemd) een formeel uniedecreet met de Rooms-Katholieke Kerk. Zij stemden ermee in de paus van Rome te erkennen als het hoofd (de hoogste autoriteit) van de gehele Kerk.

> Want de man is het hoofd van de vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd van de gemeente is; en Hij is de Behouder van het lichaam. Efeziërs 5:23.

De geloofsbelijdenis van Nicea

De keizer en de patriarch aanvaardden de „Filioque-clausule" in de geloofsbelijdenis van Nicea, die een toevoeging aan de geloofsbelijdenis van Nicea vormde en stelde dat de Heilige Geest uitgaat van de Vader en de Zoon. De geloofsbelijdenis van Nicea is een van de belangrijkste en

meest gebruikte geloofsverklaringen in de geschiedenis van het katholieke geloof. De geloofsbelijdenis van Nicea is een formele samenvatting van de fundamentele katholieke geloofsovertuigingen. Zij werd oorspronkelijk opgesteld om de waarheid te verdedigen over wie Jezus Christus is. In 325 ontstond een grote controverse omdat een priester genaamd Arius leerde dat Jezus door God de Vader was geschapen en niet ten volle God was.

Keizer Constantijn riep het Eerste Concilie van Nicea bijeen om de kwestie te beslechten. Het concilie bevestigde met kracht dat Jezus ten volle God is, „van hetzelfde wezen" als de Vader. De Geloofsbelijdenis werd later uitgebreid op het Concilie van Constantinopel in 381. Op dit punt dient te worden opgemerkt dat de Geloofsbelijdenis van Nicea werd vastgesteld in de geschiedenis van Constantijn de eerste, en dat zij een kwestie zou zijn voor de laatste Constantijn, namelijk Constantijn de elfde, die de laatste keizer van het oostelijke Byzantijnse Rijk was. Constantijn de Grote, die de eerste was, wordt herhaaldelijk voorgesteld als een onderwerp in de Bijbelse profetie. Hij is de heerser aan het begin van het rijk van het oosten en is daarom een type van de heerser aan het einde van het rijk van het oosten. Het feit dat de Geloofsbelijdenis van Nicea een element is van zowel de begin- als de eindgeschiedenis, moet door een student van de profetie worden opgemerkt, indien hij het beginsel van alfa en omega begrijpt.

In 381 werd de geloofsbelijdenis van Nicea bijgewerkt met de leer van het vagevuur, de leer van de eucharistie, met de aanvaarding van het gebruik van ongezuurd brood voor de eucharistie, hetgeen een Latijnse praktijk was. De geloofsbelijdenis van 381 aanvaardde ook de katholieke opvatting van de erfzonde en het hiernamaals. Zij eindigde met deze kernzin: "Wij bepalen voorts dat de heilige apostolische zetel en de Roomse paus het primaatschap over de gehele wereld bezitten en de ware plaatsbekleder van Christus zijn."

Op het Concilie van Florence werd op 6 juli 1439 een andere bijgewerkte versie ondertekend, 14 jaar voordat Constantinopel in 1453 in handen viel van de Ottomaanse Turken. De unie werd ondertekend onder zware politieke druk. Het Byzantijnse Rijk was wanhopig op zoek naar militaire hulp uit het Westen tegen de oprukkende Ottomanen. Toen de Griekse afgevaardigden naar huis terugkeerden, werd de overeenkomst krachtig verworpen door de meerderheid van de geestelijkheid, de monniken en het gewone volk in het Oosten. De meeste bisschoppen die haar hadden ondertekend, trokken later hun steun in. De unie werd nooit volledig ten uitvoer gebracht en werd in de daaropvolgende jaren formeel verworpen door de Oosters-Orthodoxe Kerk. Tegen de tijd dat Constantinopel in 1453 viel, was de unie feitelijk reeds ineengestort. Zij wordt door historici vaak beschreven als een politieke unie die mislukte ten gevolge van diepe theologische, culturele en volkse weerstand.

Op het Eerste Concilie van Nicea in 325 werd de Geloofsbelijdenis van Nicea aangenomen. Dit is gemarkeerd vijf jaar vóór het jaar 330, toen de 360 jaren van Daniël elf, vers vierentwintig, voorgesteld als een „tijd", ten einde liepen.

> Hij zal vreedzaam binnentrekken, zelfs in de vruchtbaarste streken van het gewest; en hij zal doen wat zijn vaderen niet hebben gedaan, noch de vaderen van zijn vaderen; hij zal onder hen buit en roof en rijkdommen verdelen; ja, hij zal zijn plannen smeden tegen de vestingen, maar

> slechts voor een tijd. Daniël 11:24.

Het jaar 31 v.Chr. en 330 markeren beide de „bestemde tijd” van vers zevenentwintig en negenentwintig van Daniël elf.

> En het hart van deze beide koningen zal op kwaad doen gericht zijn, en zij zullen aan één tafel leugen spreken; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. … Op de vastgestelde tijd zal hij terugkeren en tegen het zuiden optrekken; maar het zal niet zijn zoals de eerste keer, noch zoals de laatste. Daniël 11:27, 29.

Het begin (330) en het einde (1449–1453) van de profetische lijn van het oostelijke Rome worden voorgesteld door de eerste en laatste keizer Constantijn. De alfa en omega van de profetische lijn van het oostelijke Rome, het Byzantijnse Rijk genoemd, is verbonden met het einde van het driehonderdzestigjarige Keizerlijke Rome, dat vanaf de Slag bij Actium in 31 v.Chr. tot het jaar 330 opperheerschappij uitoefende, en vervolgens verder tot 1453. Vóór de Slag bij Actium in 31 v.Chr. spraken Marcus Antonius en Augustus Caesar leugens aan één tafel, die niet voorspoedig waren. Vóór het jaar 330 werd in 325 de geloofsbelijdenis van Nicea aangenomen. Vóór het jaar 1453 werd de bijgewerkte versie van diezelfde geloofsbelijdenis van Nicea aangenomen. Vóór 31 v.Chr. vertelden twee politieke figuren leugens aan één tafel. In 325 werden de geestelijke leugens aan één tafel uitgesproken. Deze twee getuigen identificeren de politieke en geestelijke leugens die in 1439 op het Concilie van Florence werden aangenomen. Die bijgewerkte geloofsbelijdenis van Nicea werd het Decreet van Eenheid genoemd.

De eerste wegmarkering van leugens aan één tafel vond plaats vóór 31 v.Chr. en betrof twee politieke facties van het heidense Rome. De voor die leugens vastgestelde tijd was 31 v.Chr., en deze bestond uit Augustus, een symbool van Rome, tegenover een confederatie van een man en een vrouw die Egypte vertegenwoordigden. De tweede reeks leugens was in 325, en de vastgestelde tijd was 330. De derde reeks leugens was in 1439, en de vastgestelde tijd was 1449–1453. Degenen aan de tafel in 1439 vertegenwoordigden het westelijke en het oostelijke Rome, waarbij het oostelijke Rome een politiek doel nastreefde door in te stemmen met een godsdienstig twistpunt. 31 v.Chr., gevolgd door 330 en vervolgens 1453, vertegenwoordigen een drievoudige toepassing van de lijn van Rome.

De politieke dreiging van het bondgenootschap van Marcus Antonius en Cleopatra was een voorafbeelding van de geestelijke dreiging van de ketterij van het arianisme in 325, die op haar beurt een voorafbeelding was van de politieke en religieuze dreiging van de islamitische Turken in 1439.

De leerstellingen van de Geloofsbelijdenis van Nicea zijn leugens en er is geen waarheid in. Het document dat op 6 juli 1439 op het Concilie van Florence werd ondertekend, werd het Decreet van Unie genoemd en belichaamde dezelfde leugens en meer. Toen de afgevaardigden in 1439 naar Constantinopel terugkeerden, werden zij ontvangen met woede en beschuldigingen van verraad. Het gezegde deed de ronde: “Liever de Turkse tulband dan de mijter van de paus.”

De unie werd voornamelijk ondertekend omdat de Byzantijnse keizer wanhopig westerse militaire hulp nodig had tegen de Ottomanen. Zodra duidelijk werd dat er zeer weinig (of geen) militaire steun zou komen, verdampte de steun voor de unie. In 1450–1451 verwierpen verschillende oosterse synoden de unie, en nadat Constantinopel in 1453 was gevallen, werd de unie volledig prijsgegeven. De uiteindelijke uitkomst van het Decreet van Unie van Florence wordt door de Oosters-Orthodoxe Kerk beschouwd als die van een mislukt en verworpen concilie. Het wordt niet als geldig erkend. De Rooms-Katholieke Kerk daarentegen beschouwt het echter nog steeds als een geldig oecumenisch concilie.

Wij leggen de logica vast om te begrijpen hoe de profetische kenmerken van het tweede wee worden herhaald in de geschiedenis van het derde wee. De profetie van honderdvijftig jaar van het eerste wee begon op 27 juli 1299 en eindigde op 27 juli 1449.

1449

Constantijn XI Palaiologos werd geboren in 1404 en regeerde van januari 1449 tot 29 mei 1453. Hij was de laatste keizer van het Oost-Romeinse (Byzantijnse) Rijk, dat meer dan 1.100 jaar had bestaan. Tijdens het Ottomaanse beleg in 1453 gaf hij moedig leiding aan de verdediging van Constantinopel met slechts ongeveer 7.000 tot 8.000 verdedigers tegenover het leger van Mehmed II, dat meer dan 80.000 man telde. Hij sneuvelde vechtend op de stadsmuren op 29 mei 1453, toen Constantinopel uiteindelijk viel. Zijn lichaam werd nooit met zekerheid geïdentificeerd. Zijn dood markeerde het einde van het Romeinse Rijk (de laatste rechtstreekse voortzetting van het rijk dat in 27 v.Chr. door Augustus was gesticht).

Hij wordt in de Griekse geschiedenis en de orthodoxe traditie herdacht als een heldhaftige figuur — in de overlevering vaak „de Marmeren Keizer” genoemd (het geloof dat hij op een dag zal terugkeren om Constantinopel te redden).

Johannes VIII Palaiologos (1392–1448) was de op een na laatste Byzantijnse keizer, die regeerde van 1425–1448. Hij was de oudste zoon van keizer Manuel II Palaiologos en de oudere broer van Constantijn XI. Johannes VIII bracht het grootste deel van zijn regering door in een wanhopige poging het stervende Byzantijnse Rijk van de Ottomanen te redden. In 1439 reisde hij persoonlijk naar Italië en zat hij het Concilie van Florence voor, waar hij en de Oosters-orthodoxe delegatie er tijdelijk mee instemden zich met de Rooms-Katholieke Kerk te herenigen en de paus als hoofd van de Kerk te aanvaarden. Constantijn de Grote had ook het Concilie van Nicea voorgezeten. Johannes VIII hoopte dat deze vereniging met het pausdom westerse militaire hulp tegen de Turken zou brengen, maar de unie was in Constantinopel zeer impopulair en mislukte uiteindelijk. Johannes VIII stierf in 1448 (een natuurlijke dood), slechts vijf jaar voordat Constantinopel in 1453 viel. Zijn broer Constantijn XI werd daarna keizer en stierf terwijl hij de stad verdedigde.

Toen Johannes VIII in 1448 stierf, werd zijn broer Constantijn XI als opvolger gekozen. Tegen 1448 was het Byzantijnse Rijk een kleine vazalstaat, en de Ottomanen oefenden aanzienlijke invloed uit op de vraag wie de troon in Constantinopel besteeg. Op 27 juli 1449 vond in de laatste jaren van het Byzantijnse Rijk een zeer belangrijke politieke gebeurtenis plaats. De Byzantijnse keizer Johannes VIII Palaiologos was eerder in 1448 gestorven. Zijn broer, Constantijn XI

Palaiologos (de laatste keizer), werd in Constantinopel tot keizer uitgeroepen. Voordat Constantijn XI echter officieel de troon besteeg, zond hij gezanten naar de Ottomaanse sultan (Murad II) en verzocht hij om toestemming om te regeren. De sultan verleende die toestemming, en pas daarna werd Constantijn XI formeel gekroond en als keizer erkend. Deze daad werd beschouwd als de vrijwillige prijsgeving van de Byzantijnse onafhankelijkheid. Voor het eerst erkende een Byzantijnse keizer openlijk dat hij slechts regeerde met toestemming van de Ottomaanse Turken. Slechts vier jaar later, in 1453, viel Constantinopel in handen van de Ottomanen.

Driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen na 27 juli 1449, op 11 augustus 1840, zochten de Turken bescherming tegen Egypte door zich te onderwerpen aan de vier grote Europese mogendheden, en vervulden aldus de profetie van een uur, een dag, een maand en een jaar. Wij hebben nu de logica uiteengezet om de eerste en tweede wee toe te passen op de spoedig komende zondagswet. Petrus vertegenwoordigt als symbool van de honderd vierenveertigduizend de beweging van de derde engel, en William Miller vertegenwoordigt de beweging in de eerste en tweede engel. Beide bewegingen worden met „sleutels" geassocieerd.

> En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal openen, en niemand zal sluiten; en hij zal sluiten, en niemand zal openen. Jesaja 22:22.

> En Ik zeg u ook: gij zijt Petrus, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde zult binden, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde zult ontbinden, zal in de hemelen ontbonden zijn. Mattheüs 16:18, 19.

In het volgende artikel zullen wij de strijd om Ninevé benaderen als de „sleutel" die niet alleen de bodemloze put opent, maar ook als de profetische sleutel die het gehele getuigenis van Daniël elf in volmaakte orde rangschikt. In Millers droom was de „sleutel" die aan de kist bevestigd was Millers methode van Bijbelstudie. Het bewijsvoeren met teksten uit de Milleritische geschiedenis, gecombineerd met „regel op regel" in de geschiedenis van de derde engel, is de sleutel die de sleutel van Openbaring negen in staat stelt de verborgen geschiedenis van de uitwendige boodschap van vers veertig te ontsluiten en in orde te brengen.

Wij zullen onze beschouwingen in het volgende artikel voortzetten.

> „Voor de profeet scheen het rad in het midden van een rad, en de gedaanten van levende wezens die daarmee verbonden waren, alles ingewikkeld en onverklaarbaar. Maar de hand van oneindige Wijsheid wordt gezien te midden van de raderen, en volmaakte orde is het resultaat van haar werk. Ieder rad werkt in volmaakte harmonie met elk ander." Testimonies to Ministers, 214.